

עגלה ערופה פרק תשיעי סוטה

מו

עין משפט
גד מצוה

והכהנים אומרים. פדקמיז לעיל: "ונגשו הכהנים בני לוי", ולא פירש על (א) מי הם נגשים. ולא היו צריכים לומר ונפטר להם הדין. כלומר: "ונפטר" דקמיז בקרא - לאו א"ו עגו וקמרו" קאי, שיהא אף זה בכלל אמירה, אלא מילתא דאנפי נפשה היא, שרית הקודש ציטר את יקרלל ע"י משה רבינו: לכתשעשו בן - "ונפטר לקס תורה אור

יזמא לו.

הד"ס. גבו' עגלה. צת שנתה היא, ^{זכריס} אוהכהנים * אומרים: "כפר לעמו ישראל אשר ואם עברה שנתה - פסולה. דכל מקום שנתמר צבורה עגל סתם - צון שנתה הוא, * דיליף מ"ועגל וקצט (ב) צון שנתה". פרה אדומה. אין שיעור לשנותיה. מום פוסל בה. דקמיז צפורה אדומה: "אין צה מום" (במדבר ט). בה. מיעוט. אלא מעתה. דכל היכא דקמיז "צה" - מיעוטא הוא, ולא גמרינן מיעוטא צקל וחומר. לא יהו שאר עבודות פוסלות. צפורה, דקא "עול" צלנד קמיז צה. אלא דגמר לה צק"ו מעגלה, דקמיז (דביס כה) "אשר לא עובד צה" - כל עבודות צמטמט. ואי "צה" מיעוטא -

וכ"ס י.

ע"כ ט.

לא נגמר מיעוטא! אלא אמר רב יהודה הניה. על פרה: עודה של שקין - חגודה ^{סס} כמלכד ^{טו} של שקין, פסולה, ואע"ג דלאו עול הוא, וצעלייה לחויה מייפסלה, דקמיז צפורה צמלכמ עול חמורה צה "אשר לא עלה" - צעלייה לחודה, ופסילו אלא מנכסה. ובעגלה עד שתמשוך. פמטלטל המשא מטט, דצעגלה קמיז "אשר לא מנכה", ולקמן פריך: פיון דאשר עבודות צפורה לא קמיז, ומעגלה ילפינן - חמאי מייפסל צעלייה לחודה דאשר משאוי שאינו עול ממש? מ"מ מטע מינה דגמר פרה מעגלה צק"ו צפורה עבודות, ואע"ג דקמיז צה מיעוטא. שאני פרה דילפינן עול עול. וציון דגזירה שנה מפנה היא - הוה ליה פמאן דקמיז צגופה. ומיעוטא ד"צה" דריש ליה לדקשא חמרינא דללקמן. עגלה נמי תיתי עול עול מפרה. למוס. למעוטי קדשים דלא פסלה בהו עבודה. מהקדשה. אכל פרה לא ממעטא

א ב מו"י פ"ט מהל' רוח הלכה ג סגן עשין סת:
א ב מו"י פ"ח מהל' פרה אדומה הלכה א סגן עשין רלב רלב:
ה מו"י שם הלכה ז:
ה מו"י פ"י מהלכות א:
ו ז ח מו"י פ"ח מהל' פרה אדומה הלכה ז:
ז ח מו"י פ"ח מהל' איסורי מזבח הלכ' א:
ז ח מו"י פ"ח מהל' פרה אדומה הלכ' ז:
ז ח מו"י פ"י מהל' רוח הלכה ג:

ל דקמיז מג"ש. מי ליכא דפסלי בהו שנים. וזרי פסח וטולת דקמיז צהו "צני שנקן", וכי ליצטרף "צה" למעטיניהו מפסול עובדה - לזכי ליצטרף, דלי לא מעטיניהו - הוה גמרי צקל וחומר מעגלה. שבעבדה בהו עובדה גרס". עבודת איסור. גנון צפצפת, או פללוס צפור וקמור. עבודת איסור גמי בהאי קרא נפקא. דציון דקמיז קראי פמיזי - על פרחיך מד מיעיבהו לעבודת איסור. עול. גמי פרה פניא. שאר עבודות פוסלות בה. דקמיז: "אשר לא עובד צה". ואם נפשך לומר. ואם יש לך להשיב על ק"ו זה - לא וילמד גמ"ש: נאמר פאן "עול" כו. מאי אב נפשך לומר. מאי הוה לך למיפריך, דלצנקה פנא לאורחיה וליף בגזירה שנה. נאמר פאן כו. והאי "עול" זמירא הוא, דקא צכלל שאר עבודות הוא. ומקום שפאתה. לא פנא קמיז לה, אלא פייצפיה קא מפרש וצויל גמרא דקא מוסיב לרב יהודה, דאמר לעיל שאר משאות פוסל צפורה צעלייה צעלמ: וקא פיון דאשר משאוי צפורה לא קמיז, ומעגלה ילף לה בגזירה שנה - ומקום צפצפת משש יש לך ללמד נמי, דמה עגלה עד שפמשוך - אף פרה צפצפר משאות, דילפינן מעגלה - עד שפמשוך. ת"ל אשר לא עלה עליה עול מ"מ. דריש ליה: צלא עול, מדלא קמיז "אשר לא עלה עול עליה". ומו דער קמיז "עול" לדקשא, דקדדשינא וצויל. א"ב בו שלא בשעת עבודה. ופסילו הניחו עליה להקל משא מידו, ולא למשוך. אלא בשעת עבודה. כלומר שבעובדה זו לזקוף היא. אכל חקרי צעלמ, שהיט שק עליה ולא להוליכו, אלא חקרי ואומיז לא פסלה. משיבת עול. לפסול צעגלה. שאינו עושה פירות. עגלה צת שנתה לא ילדה. במקום שאין עושה פירות. נמל לימן קשה. שלא הניחוהו. שפכגוהו. לימן

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה וכהניס
(ב) וכו' על מה סס: (ב) ד"ה
עגלה וכו' וככה בני שנה:

פדית [ה] ואר תתן דם נקי בקרב עמו ישראל". לא היו צריכין לומר "ונפטר להם הדין", באפא רוח הקודש מבשרתן: אימתי שתעשו פכה - הדין מתבפר להם. גבו' ויהא מום פוסל בעגלה מקל וחומר: ומה פרה שאין השנים פוסלות בה - ימום פוסל בה, עגלה השנים פוסלות בה - אינו דין שיהא מום פוסל בה! שאני התם, דאמר קרא: "אשר אין בה מום", בה - מום פוסל, ואין מום פוסל בעגלה. אפא מעתה, לא יהו שאר עבודות פוסלות בה, אפמה א"ר יהודה אמר רב: * הניח עליה עודה שר שקין - פסולה, ובעגלה עד שתמשוך! שאני פרה, ודילפינן "עו"ש" "עו"ש" מעגלה. עגלה נמי, תיתי "עו"ש" מפרה! הא מיעט רחמנא "בה". בעגלה נמי כתיב "בה!" ההוא מיבעי ליה למעוטי קדשים, דהיא פסלה בהו עבודה. סלקא דעתך אמינא ייתי בק"ו מעגלה: ומה עגלה שאין מום פוסל בה - עבודה פוסלת בה, קדשים שמום פוסלת בהו - אינו דין שעבודה פוסלת בהו? איכא דמיפריך: מה לעגלה - שפן שנים פוסלות בה. אטו קדשים מי ליכא דפסלי בהו שנים? פי איצטרף קרא - להנד קדשים דפסלה בהו שנים. וקדשים דקא פסלה בהו עבודה מהכא נפקא? מהתם נפקא: "עורת או שבור או חרוץ או יבולת או גרב או יצפת לא תקריבו אלה לה", אלה אי אתה מקריב, אכל אתה מקריב קדשים שבעבדה בהו עבודה! איצטרף, סד"א: ה"מ - היכא דעבד בהו עבודת היתר, אכל עבודת איסור - איכא ריתסרו, צריכא. והא נמי מהכא נפקא: "ומיד בן גבר לא תקריבו את

לחם אלהיכם מפל אלה", אלה אי אתה מקריב, אכל אתה מקריב קדשים שבעבדה בהו עבודה! איצטרף, ס"ד אמינא: הני מיעי - היכא דעבד בהו פשהו חולין, אכל עבד בהו פשהו קדשים - איכא ריתסרו, צריכא. גופא, אמר רב יהודה אמר רב: הניח עליה עודה שר שקין - פסולה, ובעגלה - עד שתמשוך. מיתיבי: "עו"ש" - אין לי אפא עו"ש, שאר עבודות מנין? אמרת, ק"ו: ומה עגלה שאין מום פוסל בה - שאר עבודות פוסלות בה, פרה שמום פוסל בה - אינו דין ששאר עבודות פוסלין בה? ואם נפשך לומר: נאמר פאן "עו"ש" ונאמר דהלן "עו"ש", מה דהלן שאר עבודות פוסלות בה - אף פאן שאר עבודות פוסלות. מאי "אם נפשך לומר"? וכי תיכא: איכא דמיפריך: מה לעגלה שפן שנים פוסלות בה, אי נמי קדשים יוכיחו, שמום פוסל בהו ואין עבודה פוסלת בהו - נאמר פאן "עו"ש" ונאמר דהלן "עו"ש", מה דהלן שאר עבודות - אף פאן שאר עבודות. ומקום שפאתה; מה דהלן עד שתמשוך - אף פאן עד שתמשוך! תנאי היא, דאיכא דמיתיבי לה מעגלה, איכא דמיתיבי לה מגופה דפרה. דתניא: "עו"ש" - אין לי אפא עו"ש, שאר עבודות מנין - ת"ש: "אשר לא עלה עליה עו"ש" מפל מקום. אם פן מה ת"ש "עו"ש" - כעו"ש פוסל בין בשעת עבודה בין שלא בשעת עבודה, שאר עבודות אין פוסלות אפא בשעת עבודה. ואיכא: "אשר לא עלה עליה" - כפ"ר, "עו"ש" - פרט, כפ"ר ופרט אין כפ"ר אפא מה שבפרט, עו"ש - אין מידי אחרינא - ק"א! "אשר" - רבויא הוא. ותניא נמי גמי עגלה פי האי גוונא: "עו"ש" - אין לי אפא עו"ש, שאר עבודות מנין - ת"ש: "אשר לא עובד בה" מ"מ. א"כ מה ת"ש "עו"ש" - כעו"ש פוסל בין בשעת עבודה בין שלא בשעת עבודה, שאר עבודות אין פוסלות אפא בשעת עבודה. ואיכא "אשר לא עובד בה" - כפ"ר, "עו"ש" - פרט, כפ"ר ופרט אין כפ"ר אפא מה שבפרט, עו"ש - אין מידי אחרינא - ק"א! "אשר" - רבויא הוא. א"ר אבהו, בעי מיניה מר' יוחנן: משיבת עו"ש בכמה? א"ש: כמלא עו"ש. איבעיא להו: קאריכו או דרחבו? אמר להו ההוא מרבנן, ור' יעקב שמיא: דרידי מפרשא לי מיניה דרבי יוחנן: משיבת עו"ש דרחבו, טפח. ולימא טפח! הא קמ"ש: שיעורא דעו"ש - טפח הוי. למאי נפקא מינה - למקח ומכפר. א"ר יוחנן בן שאול: מפני מה אמרה תורה: הביא עגלה בנחה? אמר הקב"ה: יבא דבר שלא עשה פירות, ויערף במקום שאין עושה פירות, ויכפר ע"י מי שלא הניחו לעשות פירות. מאי פירות? איכא פריה ורביה - אפא מעתה אוקן ואפרים ה"נ דלא ערפינן?! אפא מצותא. "ומורידין אותה אל נחל איתן. איתן כמשמעו, קשה" s. תנו רבנן: מנין * דאיתן שהוא קשה - שנאמר: איתן

במדבר יט

זכריס כה

וכ"ס יא. וכו' יא

